

Sygn. akt IV CNP 37/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w W.
z dnia 1 kwietnia 2014 r., sygn. akt I Ca [...],
w sprawie z wniosku R. C.
przy uczestnictwie M. C.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 stycznia 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 519² § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, wydanego w postępowaniu nieprocesowym, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego postanowienia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2014 r. wydanym w postępowaniu nieprocesowym w sprawie o podział majątku wspólnego na skutek apelacji wnioskodawczyni i uczestnika częściowo zmienił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 19 lipca 2013, a w pozostałym zakresie obie apelacje oddalił.

Uczestnik wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 1 kwietnia 2014 r. Zarzucił mu naruszenie art. 233 § 1 i art. 382 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08), przyjmuje się, że niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia, uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy orzeczenie zostało wydane na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. z uchybieniami odnoszącymi się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c. mającego odpowiednie zastosowanie na podstawie odesłania zawartego w art. 13 § 2 k.p.c. także do skarg dotyczących wydanych w postępowaniu nieprocesowym orzeczeń, o których mowa w art. 519² k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Zawarte w skardze uczestnika twierdzenia nie zawierają argumentów, które pozwalałyby - wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 1 kwietnia 2014 r. wydane na skutek apelacji wnioskodawczyni i uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 19 lipca 2013 r. jest dotknięte kwalifikowaną sprzecznością z prawem w znaczeniu wyżej przedstawionym.

Mając to na względzie Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania wniesionej przez M. C. skargi na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 1 kwietnia 2014 r.

jw